

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/135/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4314202748
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Podhorcová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2018:4314202748.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Podhorcovej a sudkýň JUDr. Marty Polyákovej a JUDr. Ingrid Doležajovej, v právnej veci žalobkyne: F. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y. X. XXX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Košice, Kuzmányho 29, IČO: 47 234 466, proti žalovanej: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, o zaplatenie 576 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Levice z 19. januára 2017, č. k. 12C/16/2014-191, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobkyne voči žalovanej o zaplatenie 576 eur s prísl., z titulu bezdôvodného obohatenia, ktoré jej vzniklo z absolútne neplatnej úverovej zmluvy č. 403700239 zo dňa 12. 03. 2010, zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Zistený skutkový stav posúdil podľa ustanovení § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, § 107 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2, § 456 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 2 písm. a/, b/, § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 až 3 zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Mal za preukázané, že dňa 12. 03. 2010 uzatvorili žalovaná, ako veriteľka, so žalobkyňou, ako dlžníčkou, zmluvu o úvere č. 403700239 (ďalej len „Zmluva o úvere“), na základe ktorej sa žalovaná zaviazala poskytnúť žalobkyňi ako fyzickej osobe úver vo výške 600 eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala vrátiť zvýšený o bližšie nešpecifikovaný poplatok vo výške 576 eur, a to v rámci 12 mesačných splátok po 98 eur, splatných vždy k 17. dňu príslušného kalendárneho mesiaca, počnúc dňom 17. 04. 2010. Ako vyplývalo zo splátkového kalendára zmluvy, žalobkyňa uhradila každý mesiac od 15. 04. 2010 do 15. 03. 2011 dvanásť splátok po 98 eur, celkovo 1176 eur, pričom posledná splátka bola uhradená dňa 15. 03. 2011. E-mailovou výzvou zo dňa 03. 02. 2014 právny zástupca žalobkyne vyzval žalovanú na vrátenie bezdôvodného obohatenia vo výške 576 eur z dôvodu absencie údajov o konečnej splatnosti úveru a údajov o výške ročnej percentuálnej miery nákladov, a to najneskôr do 06. 02. 2014, avšak neúspešne. Predmetnú Zmluvu o úvere posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú, v ktorej absentuje údaj o RPMN, pričom konečná splatnosť úveru podľa cit. zákona č. 258/2001 Z. z. musí byť v zmluve uvedená. Jej neuvedenie v zmluve má podľa zákona za následok, že sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za úver bez poplatkov a povinnosťou žalobkyne v zmysle uzavretej zmluvy tak bolo vrátiť žalovanej len sumu poskytnutého úveru vo výške 600 eur. Žalobkyňa uhradila všetky splátky, spolu 1.176 eur, v ktorej sume už bol zahrnutý aj poplatok vo výške 576 eur. Na plnenie záväzku v tejto časti však nebol právny dôvod, čím sa žalovaná na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatila (§ 451 ods. 2 OZ) a predmet bezdôvodného obohatenia je povinná žalovanej vydať (§ 456 OZ). K obrane žalovanej, že zmluvu o úvere uzatvorila so žalobkyňou podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka a úver žalobkyňi poskytla na výkon povolenia dodal, že uzavretie zmluvy

podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka nič nemení na jej spotrebiteľskom charaktere (§ 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a nevylučuje aplikáciu ustanovení zákona č. 258/2001 Z. z., upravujúceho náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere ani napriek skutočnosti, že dlžníčka označila kolónku o poskytnutí úveru na výkon „zamestnania“. Zastal názor, že žalobkyňa pri zaškrtnutí uvedeného políčka nemohla mať vedomosť o tom, čo takéto zaškrtnutie môže znamenať a aké právne následky môže spôsobiť. Účel použitia finančných prostriedkov je potrebné posudzovať z objektívneho hľadiska aj vzhľadom na to, že v predmetnej zmluve chýba akýkoľvek údaj o zamestnávateľovi dlžníčky alebo iný údaj, ktorý by poukazoval, že finančné prostriedky boli použité na účel zamestnania. Akékoľvek navádzanie, presviedčanie či iné pôsobenie na spotrebiteľov s cieľom dosiahnuť, aby dlžník označil ako účel úveru zamestnanie, povolanie či podnikanie, považoval za nekalú obchodnú praktiku. K námietke premlčania žalovanou argumentoval, že pre začatie plynutia premlčacej doby je rozhodujúci subjektívny moment, kedy sa žalobkyňa o svojom práve skutočne mohla a musela dozvedieť. Pre začiatok plynutia trojročnej premlčacej doby (v prípade neúmyselne získaného bezdôvodného obohatenia), resp., desaťročnej premlčacej doby (v prípade úmyselne získaného bezdôvodného obohatenia) je rozhodný deň, kedy došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia. Podľa splátkového kalendára priloženého k úverovej zmluve žalobkyňa uhradila žalovanému poslednú splátku dňa 15. 03. 2011 a práve týmto dňom začala plynúť subjektívna premlčacia doba. Posledný deň 2-ročnej subjektívnej doby tak pripadol na 15. 03. 2013 (2 roky od poslednej splátky), pričom žalobkyňa svoj nárok na zaplatenie žalovanej sumy uplatnila na súde až 17. 02. 2014, t.j. po uplynutí tejto doby. Keďže žalovaná v konaní relevantným spôsobom vzniesla námietku premlčania, v danej veci nemohol žalobkyni premlčané právo priznať a žalobu zamietol. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil s poukazom na ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a v konaní plne úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom o konkrétnej výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa z dôvodu, že konanie malo inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Tvrdila, že subjektívna lehota na uplatnenie jej nároku neuplynula a súd nijako neodôvodnil uplynutie subjektívnej premlčacej dvojročnej lehoty a v tejto časti považovala rozhodnutie za nepreskúmateľné. Úver splatila bez ohľadu na vedomosť o prípadnej neplatnosti zmluvy o úvere v časti poplatkov a úrokov a súd nijako nezdôvodnil, prečo mala mať vedomosť o bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy v čase zaplatenia poslednej splátky, teda pred dňom udelenia plnomocenstva právnomu zástupcovi. Ak by bola vedela, že žalovaná nemá nárok na splátku, tak by ju nebola uhradila. Reálnu vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jej úkor obohatil, nadobudla od svojho právneho zástupcu dňa 18. 01. 2014. Zvýraznila, že pre začiatok plynutia premlčacej lehoty sa vyžaduje skutočná vedomosť o možnosti uplatniť si svoje právo na súde. Na podporu svojich tvrdení poukázala na rozhodnutia iných súdov riešiacich uvedenú problematiku. Žiadala, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok a jej žalobe vyhovel.

3. K odvolaniu žalobkyne sa písomným podaním vyjadrila žalovaná, v ktorom uviedla, že sa stotožňuje v celom rozsahu s výrokom napadnutého rozhodnutia a s jeho odôvodnením. Zvýraznila, že nárok žalobkyne sa stal v celom rozsahu premlčaným dňom 15. 03. 2013. Navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

4. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou stranou sporu, v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) za splnenie povinnosti ustanovenej v ust. § 219 ods. 3 CSP, a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

5. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

6. Ustanovením § 387 ods. 2 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže sice doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd po prejednaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie týkajúce sa veci samej, správne zistil skutkový stav, vec správne posúdil po právnej stránke, preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP). Odvolací súd plne stotožňuje s dôvodmi súdu prvej inštancie uvedenými v napadnutom rozsudku, na tieto poukazuje ako na správne, a preto ich nebude opakovať (§ 387 ods. 2 CSP). Na potvrdenie správnosti záverov súdu prvej inštancie a k námietkam uvedeným v odvolaní žalobkyne odvolací súd uvádza, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je dostatočne odôvodnené a tým aj preskúmateľné.

8. K námietkam žalobkyne k nedostatočnému odôvodneniu napadnutého rozhodnutia odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/2003 z 3. júla 2003, v zmysle ktorého všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivý proces. Odvolací súd považuje za potrebné v tejto súvislosti upozorniť aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/2005 zo 16. marca 2005, podľa ktorého súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktoré ale nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

9. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalobkyňou v odvolaní namietaných skutočností, je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne, zdôvodnené a zodpovedá aj požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia v ust. § 393 CSP. Súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobu zamietol.

10. Podľa § 52 ods. 1 OZ, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

11. Podľa § 52 ods. 3 OZ, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

12. Podľa § 52 ods. 4 OZ, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

13. Podľa § 497 Obchodného zákonníka Zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

14. V súdnej veci z obsahu spisu a doterajšieho priebehu je zrejmé, že predmetom konania v danej veci je žaloba žalobkyne, ktorou sa domáhala od žalovanej zaplata sumy 576 eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia, ktoré jej vzniklo z absolútne neplatnej úverovej zmluvy č. 403700239 zo dňa 12. 03. 2010 v časti úrokov a poplatku, nakoľko úverová zmluva uzavretá medzi stranami sporu neobsahovala údaj o RPMN a konečnú splatnosť úveru. Žalovanou poskytnutý úver v sume 600 eur, ktorý bola žalobkyňa povinná splatiť v celkovej výške 1176 eur a ktorý aj zaplatila, mal byť bez úrokov a poplatkov, t.j. mala zaplatiť iba sumu 600 eur. Tým, že zaplatila aj sumu 576 eur,

došlo na strane žalovanej k bezdôvodnému obohateniu. Posledná splátka predmetného úveru bola žalobkyňou zaplatená dňa 15. 03. 2011, predmetný nárok si na súde uplatnila dňa 17. 02. 2014. Žalovaná vzniesla námietku premlčania. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol dňa 03. 09. 2015 rozsudkom č. k. 12C/16/2014-145, ktorým žalobkyňu priznal uplatňovaný nárok v celom rozsahu majúci za to, že k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovanej došlo v dňoch od 17. 04. 2010 do 17. 03. 2011, kedy jej žalobkyňa v splátkach uhradila aj časť poplatku, pričom žalobný návrh bol podaný dňa 17. 02. 2014, žalovaná pohľadávka nie je premlčaná, pretože bola uplatnená aj v dvojročnej subjektívnej, ako aj v desaťročnej objektívnej premlčacej dobe. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, na základe ktorého Krajský súd v Nitre ako súd odvolací uznesením zo dňa 30. 06. 2016 č. k. 6Co/583/2015-173 rozsudok prvoinštančného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom odvolací súd prvoinštančnému súdu vytkol nedostatočné zdôvodnenie počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby. Prejednaným rozhodnutím súd prvej inštancie v dôsledku žalovanou vznesenej námietky premlčania dospel k záveru, že nárok žalobkyne je premlčaný, nakoľko určil začatie plynutia premlčacej lehoty dňom 15. 03. 2011 a jej koniec dňom 15. 03. 2013. Žalobkyňa v podanom odvolaní namieta, že skutočne sa o tom, že sa žalovaný na jej úkor obohatil, dozvedela až dňa 18. 01. 2014, kedy jej to jej právny zástupca vysvetlil.

15. S poukazom na uvedenú doterajšiu sumarizáciu sa teda jedná o v poradí druhé rozhodnutie odvolacieho súdu, pričom odvolací súd zotrváva na svojich predchádzajúcich právnych kvalifikáciách, teda, že je správne právne posúdenie predmetnej zmluvy ako zmluvy spotrebiteľskej, pričom poukazuje na argumentáciu súdu prvej inštancie, ako aj svoju vlastnú. Súd prvej inštancie posúdenie právneho vzťahu medzi účastníkmi sporu ako vzťahu podliehajúceho spotrebiteľskej právnej úprave odôvodnil vecne správne, objektívne, presvedčivo a v neposlednom rade v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu SR ako aj nálezmi Ústavného súdu SR.

16. Ako už bolo uvedené, súd prvej inštancie správne rozhodol o zamietnutí žaloby žalobkyne z dôvodu premlčania jej nároku na uplatnenie si bezdôvodného obohatenia, v ktorom smere sa plne stotožňuje s argumentáciou a právnym posúdením uskutočneným súdom prvej inštancie. Vzhľadom aj na ďalšie námietky odvolateľky, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutie, odvolací súd poukazuje na nasledovné skutočnosti.

17. V danej veci žalobkyňa odvolaním namieta určenie počiatku plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby stanovenej v § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka pre premlčanie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia s tým, že na začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná, teda preukázaná, vedomosť o skutočnostiach, ktoré jej umožňujú uplatniť si jej právo na súde, teda o tom, kto sa na jej úkor obohatil a v akej výške, pričom tvrdila, že sa tak stalo až dňa 18. 01. 2014.

18. Podľa § 100 ods. 1 OZ, sa právo premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až § 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

19. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

20. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

21. Premlčanie je uplynutie času ustanoveného v zákone na vykonanie práva, ktorý uplynul bez toho, že by právo bolo vykonané, v dôsledku čoho môže povinný subjekt čeliť súdnemu uplatneniu práva námietkou premlčania. Účelom inštitútu premlčania je na jednej strane viesť oprávneného (veriteľa) k tomu, aby v prípade nesplnenia záväzku povinným (dlžníkom) zbytočne neodkladal uplatnenie svojho práva, na druhej strane poskytnúť dlžníkovi nástroj na obranu proti veriteľovi, ktorý svoje právo neuplatnil v ustanovenej lehote. Premlčacou dobou sa rozumie doba, v ktorej musí byť vykonané právo, aby nedošlo k jeho premlčaniu. Vznesenie tejto námietky nemá za následok zánik samotného práva; dlžníkom účinne vznesená námietka premlčania bráni súdnej vymáhateľnosti premlčaného práva. V

prípade práva na vydanie plnenia bezdôvodného obohatenia zákon ustanovuje 2-ročnú subjektívnu a 3-ročnú, resp. 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu. Ich vzájomný vzťah je taký, že pokiaľ skončí plynutie jednej z nich a dôjde k vznieseniu námietky premlčania, premlčané právo nemožno oprávnenému priznať. Súd prvej inštancie správne konštatuje v odôvodnení rozhodnutia, že prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je stanovená kombinovaná premlčacia doba, t.j. subjektívna a objektívna premlčacia doba, ktorých začiatok je upravený odlišne; tieto dve premlčacie doby začínajú, plynú a končia nezávisle na sebe. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby v trvaní dvoch rokov je rozhodujúce, kedy sa oprávnený (žalobkyňa) skutočne dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia na jej úkor a subjekte (žalovaná), ktorá sa bezdôvodne obohatila, teda subjektívny moment, kedy sa žalobkyňa o svojom práve skutočne mohla a musela dozvedieť.

22. V posudzovanom prípade žalobkyňa tvrdila, že za rozhodujúci moment pre začiatok plynutia premlčacej doby treba považovať deň, kedy sa skutočne dozvedela o tom, že na jej úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal. Citované ustanovenie § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka ustanovuje, že oprávnený sa o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvie vtedy, keď má k dispozícii údaje, ktoré mu umožňujú podať žalobu na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j., keď nadobudol vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a osobe obohateného. Z hľadiska plynutia premlčacej doby nie je rozhodujúce, že oprávnený mal už predtým možnosť sa dozvedieť skutočností, na základe ktorých si mohol urobiť úsudok o vzniku bezdôvodného obohatenia a jeho výške. Odvolací súd v zmysle uvedeného výkladu dospel k záveru, že pri posudzovaní vedomosti žalobkyne o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom v prospech koho k obohateniu došlo, je nutné vychádzať zo dňa, kedy žalobkyňa poukázala žalovanej ako veriteľovi, poslednú splátku úveru. Žalobkyňa predmetnú zmluvu o úvere platne uzavrela so žalovanou dňa 12. 03. 2010, preto jej skutočnosť, že má zaplatiť sumu istiny (600 eur) zvýšenú o odplatu (576 eur), že zmluva neobsahuje údaj o RPMN, bola známa už v čase podpisu, t.j. uzavretia predmetnej úverovej zmluvy. Teda elementárnej logike zodpovedá, že už v čase podpisu zmluvy žalobkyňa, aj ako právne nevzdelanej osobe, muselo byť zrejmé, že ak má splatiť za tak krátke dohodnuté splátkové obdobie dvoch rokov takmer raz takú hodnotu úveru, jedná sa o neúmerné navýšenie úveru. Pri riadnom a zodpovednom prístupe k svojim záväzkom a pri elementárnej opatrnosti, pričom už v čase uzavretia úverovej zmluvy Zákon o spotrebiteľských úveroch a aj Občiansky zákonník upravovali taxatívne podmienky, ktoré úverová zmluva musí obsahovať, žalobkyňa si musela a mala byť vedomá skutočností, že žalovanej musí splatiť sumu úveru navýšenú o takmer sumu úveru, ako aj že zmluva zákonom požadované údaje neobsahuje. Napriek uvedenému žalobkyňa aj skutočne celú dlžnú sumu 1176 eur žalovanej zaplatila dňa 15. 03. 2011. Žalobkyňa bezpochyby ku dňu 15. 03. 2011 mala k dispozícii všetky listinné podklady a všetky údaje, ktoré jej umožňovali podať žalobu na súd o vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaného už v tento deň. V danom prípade odvolací súd zhodne s názorom súdu prvej inštancie dospel k záveru o uplynutí subjektívnej premlčacej lehoty najneskôr dňom 15. 03. 2013 (objektívna trojročná lehota začala plynúť dňom uzavretia zmluvy a skončila dňom 12. 03. 2013), keďže žalobkyňa svoj nárok uplatnila na súde až podanou žalobou dňa 17. 02. 2014, urobila tak po uplynutí premlčacej lehoty a vzhľadom na žalovanou uplatnenú námietku premlčania, jej nebolo možné uplatnený nárok priznať.

23. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

24. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací podľa ustanovení § 396 a § 262 ods. 1 CSP, v spore úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. O výške trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 1 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie

je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).